

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmové -
Zlatovláskové.pdb

PDB Name: Zlatovláskové
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.1.2003
Modification Date: 22.1.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zlatovláskové

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden chudý muž Childerich a jedna chudá žena Gudrun, kteří neměli nic jiného než malou chaloupku na břehu moře a živili se rybolovem; no chodilo to u nich z ruky do úst. Jednou se ale událo, že Childerich, když opět seděl u vody a rozhodl sít, vytáhnul rybu a ta vám byla celá zlatá. A když si byl tu podivuhodnou rybku překvapeně prohlížel, tu počala mluvit:

"Poslouchej, rybáři, když mě hodíš zpět do vody, učiním z tvé ubohé chaloupky vznešený palác."

Tu odpověděl Childerich: "K čemu mi bude palác, když nebudu mít co jíst?"

Tu pravila zlatá rybka: "Taky o to bude postaráno, bude tam stát velká skříň, a když ji otevřeš, najdeš uvnitř mísy plné dobrého jídla, kolik si jen budeš přát."

"Když je to tak, to tě rád propustím," souhlasil Childerich.

"Dobrá," pravila rybka: "ale mám jednu podmínku, nesmíš nikomu říci, odkud to tvé štěstí pochází, když to jen jedním jediným slůvkem vyzradíš, vše zmizí."

Childerich hodil kouzelnou rybku zpět do vody a šel domů. Kde byla však dříve stála jeho chalupa, stál nyní velký zámek. Vykulil oči a vstoupil dovnitř a viděl Gudrun oblečenou do krásných šatů, jak sedí v krásné komnatě. Spokojeně se usmívala a ptala se ho:

"Muži, co se to stalo? To se mi velmi líbí."

"Ano," odpověděl Childerich: "Mě se to taky zamlouvá, ale mám velký hlad, dej mi napřed něco k jídlu."

A Gudrun pravila: "Já nic nemám a v tomhle novém domě jsem nic k jídlu nenašla."

"Žádný strach!" zvolal Childerich: "Stačí otevřít tuhle skříň!"

A když ji byl otevřel, smály se na něj koláče, maso, ovoce, zelenina ve veliké hojnosti.

Tu zvolala Gudrun: "Dobrotivý Bože, kde se to tu vzalo?"

A oba si sedli ke stolu a jedli a pili, a když byli nasyceni, Gudrun se zeptala:

"Muži, řekni mi, odkud tohle všechno bohatství pochází?"

"Neptej se mne na to," odpověděl jí Childerich: "Nemohu ti to říci, když to někomu vyjevím, všechno to zmizí."

"No dobrá," pravila Gudrun: "když to nemám vědět, tedy nemám."

Ale byla taková její povaha, že neměla klidu ve dne ani noci, na Childericha neúnavně dorážela a popichovala jej tak dlouho, dokud mu nedošla trpělivost a nevypověděl jí, jak zlatou rybku chytil a jak ji opět dal svobodu. A když to byl

vypověděl, tu rázem vše zmizelo a oni seděli zase ve své staré chalupě. Childerich musel jako dříve chodit na ryby.

Ale opět se mu poštěstilo a znovu ulovil zlatou rybku.

"Poslouchej," pravila mu: "když mě zase hodíš do vody, tak já ještě jednou učiním z tvé chalupy zámek a bude tam i ta skříň plná jídla. Ale to ti říkám, neříkej nikomu, odkud to pochází, jinak to zase zmizí."

"Tentokrát budu mlčet." řekl Childerich a hodil rybku do vody. A doma bylo zase vše jako dříve, a Gudrun byla celá šťastná a veselá, ale zvědavost jí nedala klidu, a po pár dnech se ho jala opět vyptát, co se bylo přihodilo a kde tohle vše má počátek. Childerich dlouhý čas mlčel, ale nakonec se zase rozzlobil a to tajemství ji vyjevil. V tu ránu vše zmizelo a oni seděli zase ve staré chalupě.

"No a teď to máš!" řekl Childerich Gudrun: "Teď si můžeme zase pískat kudlu."

"Mě to bohatství netěší, když nevím odkud pochází, nemám klidu."

Tak Childerich zase chodil rybařit a za nějaký čas ulovil zlatou rybku potřetí.

"Poslouchej," řekla Childerichovi: "když jsem zase do tvých rukou padla, vezmi mne domu, rozřež mě na šest kousků, dva dej sníst své ženě, dva své kobyle a dva zakopej do země, tak ti snad štěstí konečně přinesu."

Muž vzal rybu domu a udělal, co mu byla pravila. Tak se stalo, že z těch dvou kousků, co byl do země vložil, vyrostly dvě zlaté lilie, kobyle se narodily dvě zlatá hříbata, žena porodila dvě děti, které byly celé zlaté.

Děti vyrostly v krásné a velké jinochy Alaricha a Gundericha, stejně jako hříbata v koně. Pak řekli synové otci:

"Otče, nasedneme na své zlaté koně a pojedeme do světa."

Ale Childerich odpověděl zarmouceně: "Co si tu počneme, když vy odjedete a my nebudeme ani vědět, jak se vám daří?"

Tu mu zlatovláskové odpověděli: "Ty dvě lilie tu přeci zůstanou, na ně se každý den dívejte, jak se jim daří, když budou svěží, tak se daří dobře i nám, když všech budou usychat, to je špatně i s námi, a když padnou k zemi, jsme mrtvi."

Zlatovláskové tedy vyrazili do světa, až přijeli k hostinci, kde bylo mnoho lidu a když ti lidé Zlatovlásky viděli, začali se smát a tropit si z nich posměch. Když ten výsměch Alarich uslyšel, zastyděl se a do světa se mu pojednou nechtělo, obrátil se tedy domů. Ale Gunderich jel dál, až se dostal na kraj hlubokého lesa. A když se chtěl tím lesem vydat, tu ho lidé varovali:

"Nejezdi tudy, les je plný loupežníků, něco zlého se ti přihodí, když tě uvidí, že jsi ze zlata ty i tvůj kůň, tak tě jistě zabijí."

Ale Gunderich se nezalekl a řekl. "Já musím skrze ten les."

A vzal medvědí kůži a natáhl si ji na sebe a na koně taky jednu medvědí kůži navlékl, aby nebylo vidět, že jsou oba ze zlata, a spokojeně se vydal do lesa. Když byl chvíli tím lesem, jel, tu zaslechl v křoví šramocení a tiché hlasy, jak jeden s druhým mluví. Z jedné strany někdo volal: "Tu je zas jeden!" a druhý mu odpovídal: "Toho necháme běžet, to je jen nějaký medvěďák, ubohý a jistě chudý jako kostelní myš, co bychom si na něm vzali."

Tak projel Gunderich šťastně tím lesem a neutrpěl žádnou škodu. Jednoho dne přijel do vsi, kde uviděl krásnou dívku, která byla tak spanilá, že krásnější svět nikdy neviděl. A protože k ní pojal velkou lásku, šel za ní a zeptal se jí:

"Z celého srdce tě miluji, staneš se mojí ženou?"

Té dívce se taky moc líbil, takže ráda souhlasila a pravila:

"Chci se stát tvou ženou a věrně při tobě stát celý život."

Tak slavili svatbu, a když byli ve velké radosti přebývali, vrátil se domů nevěstin otec a viděl, že jeho dcera se vdává, podivil se: "Kdo je ženich?"

Ona mu ukázala Zlatovlásku, měl však na sobě medvědí kůži. Tu otec zvolal nahněvaně:

"Moji dceru si nikdy nevezme nějaký povaleč!" a chtěl ho zabít.

Tu ho dívka úpěnlivě prosila: "Je to jednou můj muž a já ho z celého srdce miluji." dokud otce neobměkčila. Ale tomu to stejně nešlo z mysli, a tak druhého rána vstal cašně, aby si muže své ženy prohlédl, co je to za ničemu. Ale když ho byl spatřil, velmi se potěšil, neboť v posteli viděl spát zlatého muže a jeho medvědí kůže ležela na zemi. Tu si nevěstin otec byl pomyslíl:

"To je dobře, že jsem svůj hněv zkrotl a od zlého činu se tak odvrátil."

Zatím se Gunderichovi zdál sen, že je na lovu a pronásleduje překrásného jelena. Když se byl ráno probudil, řekl své ženě: "Musím na lov."

Ta však dostala strach a prosila jej, aby zůstal doma, řkouc: "Mohlo by se ti lehko něco zlého přihodit.", ale Gunderich stál na svém: "Musím pryč."

A vyjel do lesa, netrvalo dlouho a opravdu natrefil na skvostného jelena, stejného jako byl viděl ve snu. Chtěl ho střelit, ale jelen v mžiku uskočil stranou, a tak se Gunderich vydal jej pronásledovat. Skrze křoviska a prolákliny, cestou necestou se hnál, celý den ho neúnavně sledoval, ale k večeru mu jelen najednou zmizel. A když se byl rozhlédl, stál před malou chaloupkou, v které bydlila čarodějnice. Zaklepal, ona vyšla ven a ptala se:

"Copak tu děláš tak pozdě večer v temném lese?"

A on ji odpověděl: "Neviděla jsi krásného jelena?"

"Ano, toho jelena znám." odvětila čarodějnice a její psík, který s ní z domu vyběhnul, počal štěkat a na Gundericha dorážet.

"Buď zticha, ty malá kryso, nebo tě střelím!" zvolal Gunderich pohněvaně.

Tu se čarodějnice zachmuřila a pravila:

"Mému psíkovi chceš ublížit?!" a dotknouc se ho prstem, proměnila Gundericha na kámen. Jeho žena zatím marně čekala a do jejího srdce vstoupila podivná tíseň.

Alarich stál zrovna u zlaté lilie, když znenadání padla k zemi.

"Ach bože, můj bratr je ve velkém nebezpečí, musím za ním, snad ho ještě zachráním."

Ale Childerich ho prosil: "Zůstaň doma, jestli ztratíme i tebe, co si počneme?"

Ale Alarich odvětil: "Já musím, otče,"

Vyskočil na svého zlatého koně a jel až dojel do hlubokého lesa, kde jeho bratr jako kámen ležel. Stará čarodějnice vyšla z domu, a volala ho blíž, chtějíc se do taky dotknout, ale on se nepřiblížil, nýbrž ji řekl:

"Srazím tě střelou k zemi, jestliže mého bratra zase neoživíš!"

Ona se ošívala, ale nakonec to nerada udělala, dotkla se toho balvanu prstem a on se v ten ráz změnil zase v člověka. Oba Zlatovláskové se zaradovali, že se zase setkali a jeli společně z lesa ven, jeden ke své ženě, ten druhý domů k otci.

Tu mu otec pravil: "Já jsem věděl, že jsi bratra vysvobodil, neboť lilie se postavila a znovu rozkvetla."

A žili od té doby spokojeně, a tak to šlo až do konce jejich dní.